

«Ας ήταν να βρέξει»

Ο μεσόγειος καιρός μας δεν φημίζεται για συνέπεια στις εποχιακές εναλλαγές του. Ο ξένος, βόρειος τουρίστας που αναγαλλιάζει Νιόβρη μήνα, με ηλιοφάνεια και το γαλάζιο τ' ουρανού μας,

ούτε που γνοιάζεται για τον εσώτερο σπαραγμό μας: «το βάσανο του νερού».

Κάθε φθινόπωρο με τις υδροφόρες αναμονές, αναθυμούμαι πράγματα συναφή που η δημιουργική, καλλιτεχνική ευαισθησία μετατρέπει σε ελπιδοφόρες αλληγορίες:

«Βρέξε βροχή, πλύνε βροχή ποτάμι κύλησε ως βαθιά μας ξέρα πολλή, πίκρα πολλή μες την καρδιά μας».

Αυτοί οι εξαιρετικοί στίχοι της Ελλης Παιονίδου μπορεί και νάναι γέννα μιας ευλογημένης νεροποντής· μπορεί και νάναι μια παράκληση για να μας έρθει επιτέλους η βροχή.

Μια εσώτερη ψυχική ανάγκη που ξεπερνά μα και δένεται με τις υλικές διαστάσεις.

Σε ένα διήγημα του Τάσου Στεφανίδη μια στάλα φθινοπωρινής βροχής, έσωσε άνθρωπο απελπισμένο και παραλίγο αυτόχειρα:

«Και ρίχτηκε στο κενό η πρώτη στάλα του υδροφόρου φθινοπώρου. Κι η στάλα ετούτη η πρώτη χτύπησε την αποξηραμένη σάρκα των φύλλων. Κι ήχησε σαν Δελφικός χρησμός την ώρα του υπέρτατου κινδύνου. Κι έγινε φίλημα, σπασμός, αγάπη στο όριο του ανθρώπου.

— Δε θα του παρασταθείς;

— Δε χρειάζεται. Για δες, βρέχει...

Φθινόπωρο, πόσο ανακούφισμα σε μια στάλα της βροχής του» (Ας ήταν να βρέξει).

Ο Μιχάλης Πιταιλλίδης με άλλους στόχους και προθέσεις έγραψε το θεατρικό του «Για ποιον να βρέξει». Ο υποφαινόμενος με το βαρύ μεταζυριχιακό κλίμα της δεκαετίας του '60, έγραψε κάπου:

«Κι όμως το ξέραμε τα σύννεφα, οι μπόρες, οι αστραπές είχαν όλα κουρνιάσει μέσα μας εμείς θ' αποφασίζαμε για τη βροχή».

Οι θεατρόφιλοι να θυμηθούμε και τον «Βροχοποιό» του Ρίτσιαρντ Νας, όπου η Μάγκυ τον περίμενε για ν' αλλάξει την άραχλη ζωή της.

Στο χειρότερο σήμερα ένας Ελλαδίτης βοσκός στην περιοχή του ποταμού Μόρνου που χρόνο με το χρόνο στερεύει: «Μια χαζοβροχή έριξε και τίποτε άλλο. Ισα που δάκρυσαν οι στέγες...» Σε καιρούς ανάβροχους ένας δικός μας αγρότης ξεστόμισε κάτι ανάλογο με πιότερη αγανάκτηση: «Κατουρά αλλού τζιαί στραγγά την πουπάνω μας»!...

Μα δεν ήταν πάντα έτσι επιμένουν οι παλαιότεροι: κάποτε στα

...να νέα χιόνια σκέπαζαν τα παλιά...

...βρέξει επιτέλους...

Θεόδωρου Στυλιανού

«Λέτε ο ρομαντισμός να γίνει μια μέρα σε...
...μάτι των ονείρων μας;».